

Arrest

nr. 286 706 van 28 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X -
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun dochter X (hierna: verzoekster), die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 26 november 2019 vergezeld door haar ouders en zus.

Op 29 november 2019 dienden verzoeksters ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 23 mei 2022 werd door de Raad in zijn arrest nr. 273 113 eveneens geoordeeld tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gold dit verzoek ook voor verzoekster als vergezellende minderjarige.

1.2. Op 27 juni 2022 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Dit op dezelfde dag als haar ouders een tweede verzoek om internationale bescherming indienen.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 augustus 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 12 oktober 2022.

1.4. Op 8 november 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 14 november 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Iraanse nationaliteit en ben je afkomstig uit Isfahan. Je bent veertien jaar oud. In Iran werd je geboren als moslim maar zowel jij als je ouders waren niet bepaald praktiserend. Op school moest je de koran lezen maar je protesteerde toen je gevraagd werd om voor te lezen. Je zocht een smoesje om niet te moeten lezen, aangezien je nogal verlegen bent en het voor jou dus onmogelijk was om voor een grote groep iets voor te lezen. Je zei dus tegen je leerkracht dat jij en je ouders christenen waren zodat je met rust gelaten werd. Op zich had je toen echter niets tegen de koran. Je leerkracht kon er niet mee lachen en sloeg je met een lat. Je vertelde je moeder wat er gebeurd was en zij maakte nadien ruzie met de leerkracht. Na het incident ging je één jaar niet meer naar school en je moeder gaf je thuis les. Op een gegeven moment vertelden je ouders je dat jullie Iran zouden verlaten om familie en vrienden te gaan bezoeken in Europa. Jullie vlogen met het vliegtuig naar Turkije maar toen jullie in Turkije aankwamen werden jullie gebeld met slecht nieuws: je opa was ondertussen overleden. Jullie keerden terug naar Iran om de begrafenis bij te wonen maar aangezien je gevaar liep om uitgethuwelijkt te worden – je vernam dat de familie van de vrouw van je opa je wilde uithuwelijken aan een familielid –, vertrokken jullie opnieuw uit Iran. Je ouders konden het huwelijk weigeren, maar de situatie zorgde voor behoorlijk wat wrevel binnen de familie. Julie reisden van Iran opnieuw naar Turkije en vervolgens naar Servië. Hier kwam je te weten dat je ouders christenen waren geworden en dat vond je eigenlijk wel leuk. Na een lang verblijf in Servië reisden jullie uiteindelijk door naar België.

Op 29 november 2019 dienden je moeder, M.(...) Mo.(...) (O.V. (...)), en je vader, B.(...) A.(...) M.(...) (O.V. (...)), hier een verzoek om internationale bescherming in. Volgens hun verklaringen bekeerden zij zich in Iran tot het christendom en gingen zij er naar een huiskerk. Je ouders vermoedden dat jij hun belangstelling voor het christendom had opgemerkt omdat je in het bijzijn van je familie een psalm aan het neuriën was waarna je hen vertelde dat jullie dit thuis beluisterden en meezongen. Een paar maanden nadien ontvingen je ouders dreigberichten en telefoontjes waarvoor zij ook een klacht indienden. Jullie ouders kwamen te weten dat A.(...) B.(...) T.(...), iemand van de familie van je vader en lid van een Arabische clan, achter de dreigementen zat. Jullie ouders gingen niet verder met de klacht omdat ze wisten dat ze niet de nodige bescherming zouden ontvangen van de autoriteiten gezien de oorzaak van de bedreiging immers hun bekering was. Je ouders besloten Iran te verlaten en kwamen via Turkije en de Verenigde Arabische Emiraten naar Servië. Hier bleven jullie een jaar. Je ouders lieten zich dopen en trouwden er op een christelijke manier. Vervolgens reisden jullie via Bosnië en Kroatië naar België. In België gingen je ouders naar de Iraanse kerk van Brussel. Jijzelf had ten tijde van hun asielerzoek volgens hen nog geen bepaalde religie gekozen. Je ouders vreesden de Iraanse autoriteiten en de Arabische clan van uw vader. Voor jou en je zus vreesden ze bij terugkeer problemen doordat zij vervolgd zouden worden door de autoriteiten. Op 11 februari 2022 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van je ouders omdat er geen geloof werd gehecht aan hun bekering in Iran noch aan hun problemen hierdoor met A.(...) B.(...) T.(...). Ze waren er evenmin in geslaagd om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging waardoor uit niets bleek dat ze zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden manifesteren als christenen of dat ze als dusdanig zouden worden gezien door jullie omgeving. Betreffende de door hen ondernomen opportunistische geloofsactiviteiten in België bleek nog uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht

schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Tot slot kon bezwaarlijk gesteld worden dat ze bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zouden lopen geviséerd/vervolgd te worden door de Arabische clan B.(...) T.(...). Deze weigeringsbeslissing werd op 23 mei 2022 integraal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 juni 2022 diende je een eigen verzoek om internationale bescherming in. Je ouders verzochten diezelfde dag een tweede keer om internationale bescherming. Je verklaarde dat je twee à drie jaar geleden startte met het lezen van de Bijbel. Hoewel je het niet helemaal begreep, vond je het toch mooi en interessant. Samen met je ouders ging je mee naar de kerk. In het begin vond je het niet altijd even leuk om naar de kerk te gaan maar later raakte je meer en meer enthousiast. Na een tijdje raakte je zelf persoonlijk geïnteresseerd in het christendom. Op 8 december 2020 bekeerde je je tot het christendom. Je vertelde het tegen je moeder die het op haar beurt vertelde aan je vader. Je ouders en de kerkgemeenschap waren erg blij dat je je ook had bekeerd. Wanneer je schoolwerk het toelaat, neem je samen met je ouders deel aan zoomsessies en op zondag ga je naar de kerk. Je helpt de pastoor soms met het zetten van koffie of thee of je past op kleine kinderen wanneer er bijvoorbeeld een huwelijk plaatsvindt in de kerk. Je vreest bij terugkeer naar Iran gedood te worden omdat je christen bent en alle christenen die terugkeren naar Iran worden gedood. Je vermoedt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van je bekering, want ze sporen iedereen op. Tot slot vrees je dat je in Iran zal uitgehuwelijkt worden met iemand van de familie van je vader. Heden heb je af en toe nog contact met je familie in Iran en je vertelde je oma inmiddels dat je christen geworden bent.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je de volgende documenten neer: een brief d.d. 9 oktober 2022 van de Iraanse kerk in Brussel die bevestigt dat je deelneemt aan Bijbelstudie voor jongeren op zondag en heel je familie erg geëngageerd is in de kerk; een brief d.d. 24 juni 2022 van de Iraanse kerk in Brussel gericht aan je ouders waaruit blijkt dat zij erg actief zijn in de kerk; en twee schoolattesten waaruit blijkt dat je in België onderwijs volgt. Na je onderhoud legde je nog een aantal foto's neer waaruit blijkt dat je je ouders vergezeld bij een betoging op het Schumanplein en dat je hierbij een foto van Mahsa Amini vasthield.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jonge leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat je een eigen verzoek om internationale bescherming indiende omwille van je bekering tot het christendom in België en je vrees om te worden uitgehuwelijkt in Iran (CGVS, p. 9 en p. 11).

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden bij hun verzoeken om internationale bescherming. Het eerste verzoek van je ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan je ouders' bekering tot het christendom in Iran noch aan de hierdoor door je ouders ondervonden problemen. Ze waren er evenmin in geslaagd om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging waardoor uit niets bleek dat ze zich bij een eventuele terugkeer naar

Iran zouden manifesteren als christenen of dat ze als dusdanig zouden worden gezien door jullie omgeving. Betreffende de door hen ondernomen opportunistische geloofsactiviteiten in België bleek nog uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Tot slot kon bezwaarlijk gesteld worden dat ze bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zouden lopen gevisieerd/vervolgd te worden door de Arabische clan B.(...) T.(...). Deze beslissing werd integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Aangezien je bij het verzoek van jouw ouders reeds werd ingeschreven als persoon ten laste, gold deze weigeringsbeslissing in hun verzoek bijgevolg ook voor jou. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat je beide ouders stelden dat jij en je zus bij terugkeer naar Iran alleen zouden komen te staan omdat zij problemen hadden met het Iraanse regime (CGVS vader 1e VIB, p. 27; CGVS moeder 1e VIB, p. 14). Aan de door je ouders geponeerde vrees kon evenwel geen geloof gehecht worden, waardoor evenmin geloof gehecht kan worden aan je ouders bewering dat je leven bij terugkeer niet meer hetzelfde zou zijn doordat je geen ouders meer zou hebben. Inzake hun tweede verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen onder meer omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun beweringen dat hun dochters in Iran zouden uitgehuwelijkt worden.

Je verklaarde dat, omdat je ouders naar de kerk gingen jij ook geïnteresseerd raakte en je uiteindelijk een christen werd (CGVS, p. 6 en p. 12-14). Ook aan de oprechtheid van jouw beweerde bekering kan echter geen enkel geloof gehecht worden.

Naast het feit dat er geen geloof gehecht werd aan de oprechtheid van de bekering van je ouders waardoor niet aangenomen kan worden dat ze je vanuit een oprecht verlangen dat jij je zou bekeren meegenomen hebben naar de kerk, waardoor er al op voorhand het nodige voorbehoud bij je beweerde bekering geplaatst kan worden, legde je zelf weinig overtuigende verklaringen af over de redenen waarom je de beslissing nam om christen te worden. Hiernaar gepeild, zei je dat 'veel dingen' ervoor zorgden dat je christen werd. Uitgenodigd om dit te verduidelijken, zei je enkel dat je niet wist hoe je dit moest verwoorden. Erop gewezen dat je je tijd mocht nemen om dit toch te proberen onder woorden te brengen, kwam je niet verder dan dat je niet precies wist waarom je christen was geworden, dat er veel leuke dingen zijn en dat jullie elkaar kunnen helpen en vrolijk zijn. Hoe je tot die ommekeer kwam en besloot christen te worden, kon je echter niet verduidelijken (CGVS, p. 12-13). Dat je niet eens kon aangeven waarom je christen was geworden, ondergraaft de geloofwaardigheid van je beweerde bekering tot het christendom aanzienlijk. Van iemand die beweert bekeerd te zijn, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, ook al is die persoon nog maar veertien jaar. Aansluitend hierbij kon je ook niet uitleggen waarom je een protestantse christen bent en kon je enkel vertellen dat het protestantisme beter is dan andere stromingen. Wat die andere stromingen waren, kon je niet uitleggen. Je wist bijgevolg niet goed waarom je voor het protestantisme koos en kwam niet verder dan dat bij de protestanten alles 'normaal' is. Wat je met 'normaal' bedoelde, wist je echter niet (CGVS, p. 18). Ook dit getuigt niet van een oprechte bekering.

Dat jouw eigen bekering weinig oprecht is wordt bevestigd door je warrige en incoherente verklaringen over het moment waarop je je besloot te bekeren. Zo vertelde je aanvankelijk tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12 oktober 2022 dat je zo'n één jaar christen bent (CGVS, p. 12). Toen dezelfde vraag later nog eens herhaald werd, antwoordde je dat je je op 8 december 2020 tot het christendom had bekeerd (CGVS, p. 20). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had je echter verteld dat je toen dezelfde leeftijd had als je zus of misschien zelfs iets jonger was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd naar de leeftijd van je zus zei je dat ze momenteel acht jaar is (CGVS, p. 20), wat zou betekenen dat je gezien jouw leeftijd - je bent er nu veertien - al ongeveer zes jaar een christen zou zijn. Je beweerde echter dat je in Iran nog niets wist over de bekering van je ouders en je het pas te weten kwam in Servië. Je wist toen nog niet wat het christendom precies inhield (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zei je dat je de mevrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken zomaar een antwoord wou geven: dat was immers beter dan zeggen dat je het niet wist (CGVS, p. 20). Jouw uitleg overtuigt maar moeilijk. Nadat jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor jou in het Farsi werden voorgelezen, kon je vader opmerkingen maken – hij zei onder meer dat je de reisroute niet volledig had kunnen verduidelijken – en werd het verslag in aanwezigheid van je vader voor akkoord ondertekend. Aangenomen kan worden dat, indien je toen een verkeerde verklaring over je bekering had afgelegd, je vader hierover opmerkingen had gemaakt, quod non in casu. Op het Commissariaat-generaal werd je tijdens het begin van je gesprek nog de kans gegeven om opmerkingen door te geven over je gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hier verwees je enkel naar je foutieve verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken over de paspoorten waarmee jullie hadden gereisd, maar zei je niets over eventueel foutieve verklaringen over je bekering (CGVS, p. 4). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat je vader tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 5 januari 2022 verklaarde dat je nog geen bepaalde religie had gekozen (CGVS vader, p. 9). Hiermee geconfronteerd, stelde je dat je vader het misschien nog niet wist: je had het aan je moeder gezegd waardoor zij het misschien vergat om aan

je vader te zeggen (CGVS, p. 20). Dit overtuigt niet aangezien je aan het begin van je persoonlijk onderhoud nog uitdrukkelijk verklaard had dat je moeder je vader had ingelicht over je bekering en dat ze hiermee erg blij waren (CGVS, p. 14). Bovendien kan sowieso niet worden aangenomen dat, indien je ten tijde van je vaders persoonlijk onderhoud werkelijk bekeerd was, je vader dit niet zou geweten hebben. De oprechtheid van je bekering wordt verder ondergraven doordat jouw verklaringen over jouw nieuwe godsdienst oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd naar negatieve punten in het christendom, antwoordde je dat je alles leuk vindt aan het christendom en dat er niets is dat je niet leuk vindt: alles is 'oké' bij het protestantisme, de stroming die je aanhangt (CGVS, p. 16; p. 18). Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar je aanvankelijk, toen je nog niet bekeerd was, niet altijd zin had om mee te gaan naar de kerk en je niet wist of je daarvoor moest kiezen (CGVS, p. 13). Dat je voor je bekering klaarblijkelijk niet alles leuk vond aan het christendom en plots na je bekering geen enkele kritische bedenking meer over het christendom had, komt niet overtuigend over.

Voorts is jouw kennis over het christendom niet bijster groot. Nochtans kan van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zich tot een nieuwe religie te bekeren, zelfs al is die persoon nog minderjarig, een zekere (basis)kennis verwacht worden over de nieuw gekozen godsdienst. Deze kennis ontbrak. Gevraagd of je een lievelingsverhaal had in de Bijbel stelde je dat je heden geen tijd hebt om in de Bijbel te lezen en dat je je niet kon herinneren welke favoriete delen in de Bijbel je had. Toen er gevraagd werd of er je toch een verhaal was bijgebleven, zei je enkel dat in het boek dat ze je gaven Jezus met lammetjes, schapen, gras en bloemen te zien was, niets meer (CGVS, p. 18). Dat je niet de minste uitleg over een lievelingsverhaal of een lievelingsdeel in de Bijbel kon geven, doet danig de wenkbrauwen fronsen en tast opnieuw de oprechtheid en de geloofwaardigheid van je beweerde bekering aan. Ook over de christelijke feesten had je nauwelijks informatie. Je verwees weliswaar naar het feest van de geboorte aan het einde van het jaar in november of december, maar je wist niet hoe dit feest heet. Gevraagd wat er gevierd wordt met Pasen, het christelijke feest bij uitstek, moest je toegeven dat je het eigenlijk niet wist. Je wist tevens niet wanneer Pasen viel (CGVS, p. 19). Nochtans raakt de verrijzenis van Jezus aan de essentie van het christelijk geloof. Dat je zelfs als veertienjarige hierover niets kon zeggen, tast op zich de oprechtheid van je beweerde bekering aan. Aansluitend hierbij kon je niet vertellen wat Pinksteren is en refereerde je naar het feest waarbij 'biscuits' verdeeld worden (CGVS, p. 19). Pinksteren is nochtans een belangrijke dag in de christelijke kalender aangezien dan het neerdalen van de Heilige Geest over de apostelen gevierd wordt. Zelfs van een veertienjarige die zichzelf als bekeerde christen omschrijft mag verwacht worden dat die een basiskennis heeft over de belangrijkste christelijke feesten, zeker omdat die naar eigen zeggen regelmatig op zondag naar de kerk gaat. Dat deze gebrekkige kennis te wijten zou zijn aan het feit dat je leerkracht bijbelstudie momenteel ziek is, zoals uw advocate stelde (CGVS, p. 21), kan, gelet op je beweerde wekelijkse aanwezigheid op zondag in de kerk, niet als afdoende rechtvaardiging worden aangenomen.

Dat je heden een oprechte christen zou zijn, is gelet op het voorgaande dus helemaal niet aannemelijk. Bijgevolg heb jij evenmin aannemelijk gemaakt dat je je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat je als dusdanig gezien zal worden door jouw omgeving.

Er kan betreffende de door jou in het door jou neergelegde attest omschreven geloofsactiviteiten tot slot nog herhaald worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, in tegenstelling tot je blote beweringen dat de Iraanse autoriteiten iedereen opsporen die in het buitenland asiel heeft aangevraagd (CGVS, p. 19), de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – jij hebt dit echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jouw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat je je bij terugkeer als christen zal gedragen –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Aangezien jouw bekering niet oprecht is, blijkt bovendien uit niets dat je de christelijke informatie die je naar eigen zeggen op je sociale media zou delen (CGVS, p. 19) bij terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen.

Aan je verklaring dat je in Iran door je leerkracht geslagen werd met een lat nadat je gedwongen werd om de koran te lezen hetgeen je niet wilde en nadat je gezegd had dat je ouders christenen waren – je had dat zomaar gezegd zonder te weten dat ze echt christenen waren –, waardoor je van je ouders niet meer naar school mocht gaan (CGVS, p. 9), kan geen geloof gehecht worden, aangezien er aan de bekering van je ouders tot het christendom in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, aangezien uit je verklaringen blijkt dat je pas in Servië te weten was gekomen wat het christendom precies was (CGVS, p. 5) en aangezien je ouders over je beweerde problemen op school naar aanleiding van je beweerde uitlatingen over het christendom niets hebben verteld, ofschoon de school hierover met je ouders ruzie gemaakt zou hebben (CGVS, p. 10).

Wat betreft je verklaringen dat ze je in Iran wilden uithuwelijken aan een familielid van de echtgenote van je opa (CGVS, p. 7-9) en dat je dus vreest dat ze je bij terugkeer naar Iran zullen uithuwelijken (CGVS, p. 20), dient opgemerkt te worden dat je ouders hierover in het kader van hun eerste verzoek niets hebben verteld, noch ten aanzien van het Commissariaat-generaal, noch in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nochtans legden ze in het kader van hun eerste verzoek verklaringen af over hun vrees in hoofde van hun kinderen, onder wie u (CGVS vader, p. 27; CGVS moeder, p. 14). Dat ze over hun vrees dat hun dochters te vroeg zouden moeten trouwen niet gepraat hebben ofschoon ze gepeild werden naar hun vrees in hoofde van hun dochters en ofschoon er volgens u in Iran reeds sprake was van een mogelijk gearrangeerd huwelijk voor u, dat ze uiteindelijk hebben kunnen weigeren (CGVS, p. 7-8), is niet aannemelijk. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie beweringen in dit verband. Dit wordt overigens bevestigd doordat je niet eens precies kon zeggen aan wie je ten tijde van je verblijf in Iran precies uitgehuwelijkt zou worden (CGVS, p. 8). Overigens trouwde je moeder zelf pas op negentienjarige leeftijd.

Je advocate stelde op het einde van jouw onderhoud nog dat je door jouw jarenlange tijd in Europa zodanig verwesterd zou zijn dat dit bij terugkeer voor problemen kan zorgen (CGVS, p. 21). Het volstaat evenwel niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in Europa verblijft en hierdoor niet kan terugkeren. Men dient een dergelijk risico in concreto aannemelijk te maken, hetgeen je niet hebt gedaan. In dit verband kan erop gewezen worden dat je nog steeds contact onderhoudt met familie in Iran en dat je in een Iraanse familie opgroeit (CGVS, p. 6-7). Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over geen enkele aanwijzing dat jij of jouw familieleden ingevolge een louter verblijf in Europa bij terugkeer naar Iran dreigen te worden geviséerd of vervolgd. In dit verband kan verwezen worden naar de reeds hierboven vermelde informatie over de houding van de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van activiteiten uitgevoerd door Iraanse staatsburgers in het buitenland.

Betreffende de opwerpingen van jouw advocaat dat je geen hoofddoek draagt en dit een enorm probleem kan geven bij terugkeer omdat je je niet zal kunnen ontplooiën in een streng islamitische wereld, kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan je beweerde bekering en dat je in Iran probleemloos aan de door je ouders aangehaalde problemen kon geen geloof gehecht worden - opgroeide in een seculier gezin waar de islam onbelangrijk was en niet werd gepraktiseerd (CGVS, p. 11). Het loutere bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan dan ook niet om ten aanzien van jou een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in Iran geldende rechtsregels. Het recht op de eerbiediging van het privéleven is niet absoluut. Het opleggen van beperkingen aan voornoemd recht behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten.

Wat jouw eenmalige deelname betreft aan een betoging op het Schumanplein te Brussel op 29 oktober 2022 waarvan je na je onderhoud enkele foto's neerlegde – je vader is er te zien met een monarchistische vlag en je moeder en jij houden een foto van Mahsa Amini vast –, dient vooreerst opgemerkt te worden dat je deze foto's neerlegde zonder enige toelichting te verschaffen. Uit de foto's kan daarnaast enkel opgemaakt worden dat je slechts op één betoging aanwezig was. Hieruit blijkt bovendien nergens dat je er een belangrijke rol opgenomen zou hebben. Je poseerde als een gewone deelnemer met een foto van Mahsa Amini en je ouders hielden een vlag en dezelfde foto vast, niets meer. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op deze bevindingen over jullie extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zouden lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Ook in dit verband kan immers naar de reeds in het kader van uw eerste verzoek vermelde informatie verwezen worden waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – jij noch je ouders hebben dit in jullie verzoeken aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Dat je al vier jaar in België woont, goed Nederlands spreekt en hier naar school gaat, zoals je advocaat opmerkte (CGVS, p. 21) en zoals uit je schoolattesten blijkt, is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van scholing en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan jouw administratieve dossier toegevoegd.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, heb je geen eigen elementen aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat de voorwaarden van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet vervuld zijn waardoor de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Zij meent ook dat er in haar hoofde wel degelijk individuele en persoonlijke elementen aanwezig zijn die een apart verzoek verantwoorden.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en in subsidiaire orde om haar te erkennen als vluchteling, dan wel haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

De Raad benadrukt voorts dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend

verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of verweerder al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

2.3.3. Er dient op gewezen dat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders – dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam werd ingediend als vergezellende minderjarige – oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de oprechte bekering van de ouders van verzoekster tot het christendom in Iran, er evenmin geloof kon worden gehecht aan de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen in Iran (met de aldaar aanwezige autoriteiten en de Arabische clan van verzoeksters vader) en er bijgevolg ook geen geloof kon worden gehecht aan het voortgezette religieuze engagement in België.

Verder dient erop gewezen dat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders – waarin zij opnieuw verwezen naar hun bekering tot het christendom, hun hieruit volgende vrees, waarin zij benadrukten dat zij in België hun religieuze activiteiten nog steeds verderzetten, zij in hoofde van hun kinderen opmerkten dat zij geen gewoon leven zullen kunnen leiden in Iran omwille van de Arabische clan, waarbij de kinderen al snel zullen moeten trouwen en zij verwezen naar hun verblijf in België en waarbij zij een attest van de Iraanse kerk te Brussel van 24 juni 2022, foto's en een medisch attest voorlegden – in zijn arrest nr. 286 705 van 28 maart 2023 oordeelde dat verzoeksters ouders hiermee geen nieuwe elementen aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwamen.

2.3.4. Verzoekster dient op 27 juni 2022 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 12 oktober 2022 wordt verzoekster gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud*

afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jonge leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat verzoekster nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster dat zij een eigen verzoek om internationale bescherming indient omwille van haar bekering tot het christendom in België, alsook omwille van haar vrees om te worden uitgehuwelijkt in Iran (administratief dossier, CGVS, p. 7-9 en 11).

2.3.6.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoeksters verklaringen berusten op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden in hun verzoeken om internationale bescherming; het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun bekering tot het christendom in Iran, noch aan de hieraan verbonden problemen en zij er evenmin in geslaagd waren om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België ingegeven waren door een oprechte religieuze overtuiging. Inzake hun tweede verzoek werd nog geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan hun beweringen als zouden hun dochters in Iran worden uitgehuwelijkt;

(ii) er kan evenmin geloof worden gehecht aan de oprechtheid van verzoeksters beweerde bekering tot het christendom aangezien (a) er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de bekering van haar ouders waardoor niet kan worden aangenomen dat zij verzoekster vanuit een oprecht verlangen dat zij zich zou bekeren hebben meegenomen naar de kerk, (b) verzoekster geen overtuigende verklaringen aflegt over de redenen waarom zij de beslissing nam om christen te worden, (c) verzoekster niet kan uitleggen waarom zij een protestantse christene is, (d) verzoekster warrige en incoherente verklaringen aflegt over het moment waarop zij besloot zich te bekeren, (e) verzoeksters verklaringen aangaande haar nieuwe godsdienst oppervlakkig en ongenuanceerd overkomen en haar kennis over het christendom bovendien niet bijster groot is;

(iii) aangezien verzoekster de oprechtheid van haar bekering niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving;

(iv) wat betreft het attest dat verzoekster voorlegt omtrent haar geloofsactiviteiten, kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, behoudens wat betreft personen die reeds een verhoogd risicoprofiel hadden, hetgeen verzoekster niet aantoonde; aangezien verzoeksters bekering niet oprecht is, blijkt bovendien uit niets dat verzoekster de christelijke informatie die ze naar eigen zeggen op haar sociale media zou delen bij een terugkeer naar Iran niet zou kunnen verwijderen;

(v) aan verzoeksters verklaring dat zij in Iran door haar leerkracht werd geslagen met een lat nadat zij gedwongen werd om de koran te lezen en nadat zij vertelde dat haar ouders christenen waren, kan geen geloof worden gehecht aangezien er aan de bekering van haar ouders tot het christendom in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht en aangezien haar ouders over deze problemen niets hebben verteld;

(vi) aangaande verzoeksters verklaringen dat men haar in Iran wilde uithuwelijken aan een familielid van de echtgenote van haar opa en zij een gedwongen huwelijk vreest bij terugkeer naar Iran, dient te worden opgemerkt dat haar ouders hierover niets hebben vermeld in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en dit de geloofwaardigheid ervan ondermijnt; te meer daar verzoekster niet weet aan wie zij ten tijde van haar verblijf in Iran precies zou worden uitgehuwelijkt en haar moeder zelf slechts op negentienjarige leeftijd huwde;

(vii) waar verzoeksters advocaat nog opmerkt dat verzoekster door haar jarenlang verblijf in Europa zodanig verwesterd zou zijn dat dit bij terugkeer voor problemen kan zorgen, dient erop gewezen dat een

dergelijk risico *in concreto* moet worden aangetoond, waartoe verzoekster evenwel in gebreke blijft. Te meer daar zij nog steeds contact onderhoudt met haar familie in Iran en dat zij in een Iraanse familie opgroeit; het CGVS beschikt evenmin over enige aanwijzing dat verzoekster of haar familie ingevolge een louter verblijf in Europa bij terugkeer naar Iran dreigt te worden gevisieerd of vervolgd;

(viii) betreffende de opmerking van verzoeksters advocaat dat zij geen hoofddoek draagt en dit een enorm probleem kan geven bij terugkeer naar Iran, dient opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering en dat zij in Iran probleemloos – gelet op de ongeloofwaardig bevonden problemen – opgroeide in een seculier gezin waar de islam onbelangrijk was en niet werd gepraktiseerd; het loutere bestaan van vestimentaire beperkingen volstaat dan ook niet om ten aanzien van verzoekster een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen;

(ix) wat betreft verzoeksters eenmalige deelname aan een betoging op 29 oktober 2022 te Brussel waarvan zij foto's voorlegt, dient vastgesteld dat (a) zij geen enkele toelichting verschafte bij de foto's die zij neerlegde, (b) uit de foto's enkel kan worden opgemaakt dat zij op één betoging aanwezig was, (c) nergens uit blijkt dat verzoekster een belangrijke rol zou hebben opgenomen, (d) gelet op de extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekster en haar familie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zouden lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade, te meer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, behoudens wat betreft personen die reeds een verhoogd risicoprofiel hadden, hetgeen verzoekster en haar familie niet aantonen;

(x) de vaststelling dat verzoekster al vier jaar in België woont, goed Nederlands spreekt en hier naar school gaat is een motief dat op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Waar verzoekster opmerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad er op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, aldus niet tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om een ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont, waar zij tracht te doen gelden dat de redelijke termijn *in casu* zou zijn geschonden, verder niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

In dit kader kan, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het overschrijden van de termijn vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, nog worden opgemerkt dat de motiveringsplicht, in tegenstelling tot wat verzoekster beargumenteert, in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om in de beslissing gegrond op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en in het geval de voormelde termijn niet werd gerespecteerd uit te leggen of te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden nageleefd.

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.8.1. In de bestreden beslissing wordt aangaande de geloofsactiviteiten van verzoekster in België vooreerst op goede gronden geconsidereerd als volgt:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden bij hun verzoeken om internationale bescherming. Het eerste verzoek van je ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan je ouders’ bekering tot het christendom in Iran noch aan de hierdoor door je ouders ondervonden problemen. Ze waren er evenmin in geslaagd om aan te tonen dat hun geloofsactiviteiten in België waren ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging waardoor uit niets bleek dat ze zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zouden manifesteren als christenen of dat ze als dusdanig zouden worden gezien door jullie omgeving. Betreffende de door hen ondernomen opportunistische geloofsactiviteiten in België bleek nog uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Tot slot kon bezwaarlijk gesteld worden dat ze bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zouden lopen gevisieerd/vervolgd te worden door de Arabische clan B.(...) T.(...). Deze beslissing werd integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Aangezien je bij het verzoek van jouw ouders reeds werd ingeschreven als persoon ten laste, gold deze weigeringsbeslissing in hun verzoek bijgevolg ook voor jou. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat je beide ouders stelden dat jij en je zus bij terugkeer naar Iran alleen zouden komen te staan omdat zij problemen hadden met het Iraanse regime (CGVS vader 1e VIB, p. 27; CGVS moeder 1e VIB, p. 14). Aan de door je ouders geponeerde vrees kon evenwel geen geloof gehecht worden, waardoor evenmin geloof gehecht kan worden aan je ouders bewering dat je leven bij terugkeer niet meer hetzelfde zou zijn doordat je geen ouders meer zou hebben. Inzake hun tweede verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen onder meer omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun beweringen dat hun dochters in Iran zouden uitgehuwelijkt worden.

Je verklaarde dat, omdat je ouders naar de kerk gingen jij ook geïnteresseerd raakte en je uiteindelijk een christen werd (CGVS, p. 6 en p. 12-14). Ook aan de oprechtheid van jouw beweerde bekering kan echter geen enkel geloof gehecht worden.

Naast het feit dat er geen geloof gehecht werd aan de oprechtheid van de bekering van je ouders waardoor niet aangenomen kan worden dat ze je vanuit een oprecht verlangen dat jij je zou bekeren meegenomen hebben naar de kerk, waardoor er al op voorhand het nodige voorbehoud bij je beweerde bekering geplaatst kan worden, legde je zelf weinig overtuigende verklaringen af over de redenen waarom je de beslissing nam om christen te worden. Hiernaar gepeild, zei je dat ‘veel dingen’ ervoor zorgden dat je

christen werd. Uitgenodigd om dit te verduidelijken, zei je enkel dat je niet wist hoe je dit moest verwoorden. Erop gewezen dat je je tijd mocht nemen om dit toch te proberen onder woorden te brengen, kwam je niet verder dan dat je niet precies wist waarom je christen was geworden, dat er veel leuke dingen zijn en dat jullie elkaar kunnen helpen en vrolijk zijn. Hoe je tot die ommekeer kwam en besloot christen te worden, kon je echter niet verduidelijken (CGVS, p. 12-13). Dat je niet eens kon aangeven waarom je christen was geworden, ondergraaft de geloofwaardigheid van je beweerde bekering tot het christendom aanzienlijk. Van iemand die beweert bekeerd te zijn, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, ook al is die persoon nog maar veertien jaar. Aansluitend hierbij kon je ook niet uitleggen waarom je een protestantse christen bent en kon je enkel vertellen dat het protestantisme beter is dan andere strekkingen. Wat die andere strekkingen waren, kon je niet uitleggen. Je wist bijgevolg niet goed waarom je voor het protestantisme koos en kwam niet verder dan dat bij de protestanten alles 'normaal' is. Wat je met 'normaal' bedoelde, wist je echter niet (CGVS, p. 18). Ook dit getuigt niet van een oprechte bekering. Dat jouw eigen bekering weinig oprecht is wordt bevestigd door je warrige en incoherente verklaringen over het moment waarop je je besloot te bekeren. Zo vertelde je aanvankelijk tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12 oktober 2022 dat je zo'n één jaar christen bent (CGVS, p. 12). Toen dezelfde vraag later nog eens herhaald werd, antwoordde je dat je je op 8 december 2020 tot het christendom had bekeerd (CGVS, p. 20). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had je echter verteld dat je toen dezelfde leeftijd had als je zus of misschien zelfs iets jonger was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd naar de leeftijd van je zus zei je dat ze momenteel acht jaar is (CGVS, p. 20), wat zou betekenen dat je gezien jouw leeftijd - je bent er nu veertien - al ongeveer zes jaar een christen zou zijn. Je beweerde echter dat je in Iran nog niets wist over de bekering van je ouders en je het pas te weten kwam in Servië. Je wist toen nog niet wat het christendom precies inhield (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zei je dat je de mevrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken zomaar een antwoord wou geven: dat was immers beter dan zeggen dat je het niet wist (CGVS, p. 20). Jouw uitleg overtuigt maar moeilijk. Nadat jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor jou in het Farsi werden voorgelezen, kon je vader opmerkingen maken – hij zei onder meer dat je de reisroute niet volledig had kunnen verduidelijken – en werd het verslag in aanwezigheid van je vader voor akkoord ondertekend. Aangenomen kan worden dat, indien je toen een verkeerde verklaring over je bekering had afgelegd, je vader hierover opmerkingen had gemaakt, quod non in casu. Op het Commissariaat-generaal werd je tijdens het begin van je gesprek nog de kans gegeven om opmerkingen door te geven over je gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hier verwees je enkel naar je foutieve verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken over de paspoorten waarmee jullie hadden gereisd, maar zei je niets over eventueel foutieve verklaringen over je bekering (CGVS, p. 4). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat je vader tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 5 januari 2022 verklaarde dat je nog geen bepaalde religie had gekozen (CGVS vader, p. 9). Hiermee geconfronteerd, stelde je dat je vader het misschien nog niet wist: je had het aan je moeder gezegd waardoor zij het misschien vergat om aan je vader te zeggen (CGVS, p. 20). Dit overtuigt niet aangezien je aan het begin van je persoonlijk onderhoud nog uitdrukkelijk verklaard had dat je moeder je vader had ingelicht over je bekering en dat ze hiermee erg blij waren (CGVS, p. 14). Bovendien kan sowieso niet worden aangenomen dat, indien je ten tijde van je vaders persoonlijk onderhoud werkelijk bekeerd was, je vader dit niet zou geweten hebben. De oprechtheid van je bekering wordt verder ondergraven doordat jouw verklaringen over jouw nieuwe godsdienst oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd naar negatieve punten in het christendom, antwoordde je dat je alles leuk vindt aan het christendom en dat er niets is dat je niet leuk vindt: alles is 'oké' bij het protestantisme, de stroming die je aanhangt (CGVS, p. 16; p. 18). Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar je aanvankelijk, toen je nog niet bekeerd was, niet altijd zin had om mee te gaan naar de kerk en je niet wist of je daarvoor moest kiezen (CGVS, p. 13). Dat je voor je bekering klaarblijkelijk niet alles leuk vond aan het christendom en plots na je bekering geen enkele kritische bedenking meer over het christendom had, komt niet overtuigend over. Voorts is jouw kennis over het christendom niet bijster groot. Nochtans kan van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zich tot een nieuwe religie te bekeren, zelfs al is die persoon nog minderjarig, een zekere (basis)kennis verwacht worden over de nieuw gekozen godsdienst. Deze kennis ontbrak. Gevraagd of je een lievelingsverhaal had in de Bijbel stelde je dat je heden geen tijd hebt om in de Bijbel te lezen en dat je je niet kon herinneren welke favoriete delen in de Bijbel je had. Toen er gevraagd werd of er je toch een verhaal was bijgebleven, zei je enkel dat in het boek dat ze je gaven Jezus met lammetjes, schapen, gras en bloemen te zien was, niets meer (CGVS, p. 18). Dat je niet de minste uitleg over een lievelingsverhaal of een lievelingsdeel in de Bijbel kon geven, doet danig de wenkbrauwen fronsen en tast opnieuw de oprechtheid en de geloofwaardigheid van je beweerde bekering aan. Ook over de christelijke

feesten had je nauwelijks informatie. Je verwees weliswaar naar het feest van de geboorte aan het einde van het jaar in november of december, maar je wist niet hoe dit feest heet. Gevraagd wat er gevierd wordt met Pasen, het christelijke feest bij uitstek, moest je toegeven dat je het eigenlijk niet wist. Je wist tevens niet wanneer Pasen viel (CGVS, p. 19). Nochtans raakt de verrijzenis van Jezus aan de essentie van het christelijk geloof. Dat je zelfs als veertienjarige hierover niets kon zeggen, tast op zich de oprechtheid van je beweerde bekering aan. Aansluitend hierbij kon je niet vertellen wat Pinksteren is en refereerde je naar het feest waarbij 'biscuits' verdeeld worden (CGVS, p. 19). Pinksteren is nochtans een belangrijke dag in de christelijke kalender aangezien dan het neerdalen van de Heilige Geest over de apostelen gevierd wordt. Zelfs van een veertienjarige die zichzelf als bekeerde christen omschrijft mag verwacht worden dat die een basiskennis heeft over de belangrijkste christelijke feesten, zeker omdat die naar eigen zeggen regelmatig op zondag naar de kerk gaat. Dat deze gebrekkige kennis te wijten zou zijn aan het feit dat je leerkracht bijbelstudie momenteel ziek is, zoals uw advocate stelde (CGVS, p. 21), kan, gelet op je beweerde wekelijkse aanwezigheid op zondag in de kerk, niet als afdoende rechtvaardiging worden aangenomen."

Verzoekster brengt geen dienstige argumenten aan om voormelde motieven te weerleggen. Immers, in zoverre verzoekster in het verzoekschrift wijst op haar jonge leeftijd en oppert dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat het aannemen van christelijke overtuigingen een evoluerend proces is, dient te worden benadrukt dat van verzoekster, zelfs gelet op haar jeugdige leeftijd, kan worden verwacht dat zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van haar bekering of van haar nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Zij moet daarbij verklaringen kunnen afleggen van haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van haar kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is – *in casu* Iran –, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Ondanks haar jonge leeftijd kan worden verwacht van verzoekster dat zij kennis heeft van deze verstrekken gevolgen, gezien ook haar ouders beweren zich tot het christendom bekeerd te hebben en verzoekster hierover met haar ouders heeft gesproken (CGVS, p. 5). Uit voorgaande pertinente en omstandige motivering blijkt evenwel dat verzoekster hiertoe in gebreke blijft.

Voorts vergenoegt verzoekster zich er in het verzoekschrift mee om te poneren dat haar religieuze overtuiging wel degelijk oprecht en doorleefd is, benadrukt zij dat zij toelichting gaf over de wijze waarop zij geïnteresseerd raakte in het christendom, welke activiteiten zij deed en het bewustwordingsproces dat zij reeds onderging. Dit kan echter bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht en zij doet hiermee geen afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande waaruit blijkt dat verzoekster niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk zich in België te hebben bekeerd tot het protestantisme vanuit een diepere overtuiging.

Aangezien de christelijke activiteiten van verzoekster in België een voortzetting zijn van haar ongeloofwaardige bekering alhier moet er worden besloten dat verzoekster omwille van opportunistische redenen (of mogelijk omdat zij hiertoe wordt aangespoord door haar ouders) en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk. Het volgen van misvieringen in België en het feit dat zij hiertoe een attest neerlegt van de Iraanse kerk in België d.d. 9 oktober 2022 tonen – in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift aanvoert – op zich de oprechtheid van de bekering niet aan, noch kan hieruit op zich een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus "Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020), en dit in tegenstelling tot verzoeksters blote beweringen dat de Iraanse autoriteiten iedereen opsporen die in het buitenland asiel heeft aangevraagd (administratief dossier, CGVS, p. 19), dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Er dient in

dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in haar hoofdte niet aantoonde of aannemelijk maakt.

Met betrekking tot het attest van de Iraanse Kerk van 24 juni 2022 – dat eveneens in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt voorgelegd – oordeelde de Raad in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters ouders in zijn arrest nr. 286 705 van 28 maart 2023 bovendien:

“3.3.8.4. (...)

Betreffende jullie actuele geloofsactiviteiten in België – jullie gaan nog steeds naar de Iraanse kerk in Brussel, de pastoor van jullie kerk kan jullie aanwezigheid bevestigen en jullie vrezen omwille van jullie religieuze overtuigingen en activiteiten bij terugkeer gearresteerd te worden – (verklaring DVZ 2e VIB B.(...) en M.(...), vragen 17, 19 en 20; attest d.d. 24 juni 2022 Iraanse kerk), dient herhaald te worden dat zowel het Commissariaatgeneraal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste verzoek oordeelden dat jullie de oprechtheid van jullie geloofsactiviteiten in België niet hadden aangetoond. Jullie brachten bij jullie tweede asielerzoek geen nieuwe elementen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat jullie beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Jullie legden weliswaar een attest d.d. 24 juni 2022 van de pastoor van uw kerk neer waarin jullie geloofsactiviteiten worden bevestigd. Een dergelijk document ter staving van een regelmatige kerkgang of deelname aan een kerkactiviteit op zichzelf kan de vaststellingen betreffende jullie onoprechte bekering evenwel niet ombuigen. Betreffende een quasi identiek document d.d. 6 mei 2022, dat in het kader van jullie beroep tegen de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd neergelegd en dat vermeldt dat uw echtgenote koffie en thee maakt voor het sociaal moment na de viering, dat u computerassistentie verleent om mensen met Zoom te connecteren, dat jullie beiden soms op zaterdag helpen om de kerk schoon te maken, dat jullie dochters deelnemen aan de zondagsschool, dat jullie nog steeds deelnemen aan Bijbelstudie, dat uw echtgenote op donderdagavond deelneemt aan vrouwenstudie, dat jullie een zeer geëngageerde familie in de gemeenschap zijn en dat jullie luidens het attest een oprecht geloof in Christus hebben dat zich veruitwendigt, oordeelde de Raad dat uit dit attest vooral naar voren kwam dat jullie geëngageerd zijn wat zich veruitwendigt in activiteiten ten dienste van de Iraanse kerk te Brussel en dat jullie verder Bijbelstudie volgen en uw vrouw vrouwenstudie, maar dat dit attest geenszins kon aantonen dat dit engagement en het volgen van studie ingegeven waren door een oprecht en diepgeworteld religieus engagement, temeer daar deze brief volgens de Raad een uiterst gesolliciteerd karakter had want dit werd opgesteld een week voor de terechtzitting d.d. 11 mei 2022. Een quasi identiek document uitgereikt nauwelijks enkele weken na het attest d.d. 6 mei 2022 kan een dergelijke beoordeling uiteraard niet wijzigen. Bijgevolg hebben jullie bij jullie tweede verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat jullie bekering een oprecht karakter zou hebben en dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

(...)

Het neergelegde attest van de Iraanse Kerk van 24 juni 2022 is niet van zulke aard dat het hieraan afbreuk kan doen, evenmin als het attest van 12 februari 2023 dat bij de aanvullende nota van de verzoekende partijen wordt gevoegd (stuk 4). Het attest van 12 februari 2023 is identiek aan dat van 24 juni 2022 en vermeldt bijkomend dat de familie heeft deelgenomen aan de zomerconferentie 2022 van 11 tot 14 augustus 2022 en dat verzoekende partijen, samen met drie andere koppels, hun huwelijk christelijk hebben laten zegenen. Dergelijke stukken kunnen hoogstens een bewijs vormen voor de (deelname aan) religieuze activiteiten van verzoekende partijen in België, doch laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan of het voeren van deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Aldus mag in casu, en in tegenstelling tot wat in de verzoekschriften wordt betoogd, wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partijen deze activiteiten staken alvorens terug te keren naar hun land van herkomst.”

Verder wordt in de bestreden beslissing nog pertinent overwogen als volgt:

“Aan je verklaring dat je in Iran door je leerkracht geslagen werd met een lat nadat je gedwongen werd om de koran te lezen hetgeen je niet wilde en nadat je gezegd had dat je ouders christenen waren – je had dat zomaar gezegd zonder te weten dat ze echt christenen waren –, waardoor je van je ouders niet meer naar school mocht gaan (CGVS, p. 9), kan geen geloof gehecht worden, aangezien er aan de bekering van je ouders tot het christendom in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, aangezien uit je verklaringen blijkt dat je pas in Servië te weten was gekomen wat het christendom precies was (CGVS, p. 5) en aangezien je ouders over je beweerde problemen op school naar aanleiding van je beweerde uitlatingen over het christendom niets hebben verteld, ofschoon de school hierover met je ouders ruzie gemaakt zou hebben (CGVS, p. 10).”

Verzoekster voert geen enkel concreet tegen voormelde motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen en/of er activiteiten tegen het heersende regime zal voeren, dat zij zich aldaar als christen en/of tegenstander van het regime zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekster naar de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd, alsook de al dan niet aanwezigheid van bescherming vanwege de Iraanse autoriteiten voor het overige niet dienstig. Het louter verwijzen naar een algemene situatie kan immers niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.8.2. Verzoekster merkt tijdens haar persoonlijk onderhoud eveneens op dat zij een vrees koestert uitgehuwelijkt te worden in Iran (administratief dossier, CGVS, p. 7-8).

In dit verband dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 286 705 van 28 maart 2023 te dezen oordeelde:

“3.3.8.5. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal nog pertinent als volgt:

“Jullie verwezen voorts opnieuw naar de problemen met uw Arabische clan en merkten op dat jullie kinderen bij terugkeer snel zouden moeten trouwen (verklaring DVZ 2e VIB B.(...) en M.(...), vraag 17, 20 en 23). In uw eerste verzoek werd reeds geoordeeld dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen met uw clan waardoor bezwaarlijk gesteld kon worden dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zouden lopen geïsoleerd/vervolgd te worden door de Arabische clan B.(...) T.(...). Wat betreft de vrees voor uithuwelijking in hoofde van uw kinderen dient vastgesteld te worden dat noch u, noch uw echtgenote dit aanhaalde in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming, noch ten aanzien van het Commissariaat-generaal, noch in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nochtans legden jullie in het kader van uw eerste verzoek verklaringen af over jullie vrees in hoofde van uw kinderen (CGVS, p. 27; CGVS M.(...), p. 14). Dat jullie over jullie vrees dat jullie dochters te vroeg zouden moeten trouwen niet gepraat hebben ofschoon jullie gepeild werden naar jullie vrees in hun hoofde en ofschoon er volgens jullie dochter in Iran reeds sprake was van een mogelijk gearrangeerd huwelijk voor haar (CGVS Z.(...), p. 7-8), is niet aannemelijk. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie beweringen in dit verband. Overigens huwde uw echtgenote, die beweerde dat uw dochter in Iran al getrouwd zou zijn, zelf maar op negentienjarige leeftijd (verklaring DVZ 1e VIB M.(...), vragen 4 en 14).”

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven in hun verzoekschriften, zodat de pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen te dezen onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.”

Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vrees om te worden uitgehuwelijkt verder ondermijnd door de vaststelling dat zij zelf niet precies kan duiden aan wie zij ten tijde van haar verblijf in Iran precies zou worden uitgehuwelijkt (administratief dossier, CGVS, p. 8).

2.3.8.3. Verzoekster legt enkele foto's neer ter staving van haar eenmalige deelname aan een betoging te Brussel op 29 oktober 2022, waarop haar vader te zien is met een monarchistische vlag en verzoekster en haar moeder een foto vasthouden van Masha Amini (administratief dossier, map 'Documenten').

In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld als volgt:

“Wat jouw eenmalige deelname betreft aan een betoging op het Schumanplein te Brussel op 29 oktober 2022 waarvan je na je onderhoud enkele foto's neerlegde – je vader is er te zien met een monarchistische vlag en je moeder en jij houden een foto van Mahsa Amini vast –, dient vooreerst opgemerkt te worden dat je deze foto's neerlegde zonder enige toelichting te verschaffen. Uit de foto's kan daarnaast enkel opgemaakt worden dat je slechts op één betoging aanwezig was. Hieruit blijkt bovendien nergens dat je er een belangrijke rol opgenomen zou hebben. Je poseerde als een gewone deelnemer met een foto van Mahsa Amini en je ouders hielden een vlag en dezelfde foto vast, niets meer. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op deze bevindingen over jullie extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zouden lopen op

vervolgving of het lijden van ernstige schade. Ook in dit verband kan immers (...) verwezen worden waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – jij noch je ouders hebben dit in jullie verzoeken aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Gelet op het voorgaande, mag van verzoekster worden verwacht dat zij – na haar religieuze – ook haar (uiterst beperkte) politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran. Het betoog in het verzoekschrift dat de (algemene) situatie in Iran grondig wijzigde ingevolge het uitbreken van een golf van protesten na de dood van Mahsa Amini, is op dit vlak dan ook niet dienstig. Uit dit algemene betoog blijkt immers niet dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze ook voor personen die zich niet inlaten met protestacties en oppositieactiviteiten op zich problemen met zich zou (kunnen) brengen. Verder is deze argumentatie van louter algemene aard, heeft deze geen betrekking op verzoekster en kan verzoekster met haar verwijzing naar deze informatie niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

In 's Raads arrest nr. 286 705 van 28 maart 2023 werd in het kader van de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters ouders eveneens geoordeeld dat uit de foto's hooguit kan blijken dat zij aanwezig waren op één betoging, dat hieruit geen diepgaande politieke overtuiging noch ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie kan blijken en dat van hen kan worden verwacht dat zij hun (uiterst beperkte) politieke activiteiten staken alvorens terug te keren naar Iran. Verder werd geoordeeld dat de algemene informatie die zij door middel van hun aanvullende nota voorlegden niet van die aard was om hieraan afbreuk te mogen doen.

2.3.8.4. Verzoekster merkt in het verzoekschrift nog op dat zij verwesterd is door haar langdurig verblijf in Europa, dat zij een vrije opvoeding geniet waarbij zij geen hoofddoek draagt en dat zij niet zal kunnen aarden in een islamitische wereld zoals Iran. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters vermeende bekering en politieke engagement en rekening houdend met het feit dat van haar mag worden verwacht dat zij haar religieuze en politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran, wordt opgemerkt dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt derwijze dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Verzoekster maakt ook anderszins niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. In dit verband kan er bovendien nog worden op gewezen dat verzoekster opgroeide in een seculier gezin waar de islam onbelangrijk was en niet werd gepraktiseerd (administratief dossier, CGVS, p. 11). Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij nog steeds contact onderhoudt met haar familie in Iran en dat zij in België in een Iraanse familie opgroeit (administratief dossier, CGVS, p. 6-7). De Raad wijst er te dezen overigens nog op dat het loutere bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaat om ten aanzien van verzoekster een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische waarden en normen en betreffen algemene in Iran geldende rechtsregels. Het recht op de eerbieding van het privéleven is niet absoluut en het opleggen van beperkingen aan voornoemd recht behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten.

Tot slot considereert de commissaris-generaal nog op goede gronden als volgt:

“Dat je al vier jaar in België woont, goed Nederlands spreekt en hier naar school gaat, zoals je advocaat opmerkte (CGVS, p. 21) en zoals uit je schoolattesten blijkt, is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van scholing en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.”

Verzoekster voert opnieuw geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.9. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde protection officer. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET